

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/179/2019
Identifikačné číslo spisu: 6616204720
Dátum vydania rozhodnutia: 31.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6616204720.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. X., bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom, s o sídlom v Lučenci, ul. P. Rádayho č. 14/A, proti žalovanému ŠAMOTKA, výrobné družstvo Hrnčiarske Zalužany, so sídlom Hrnčiarske Zalužany č. 200, IČO: 00 168 203, zastúpenému JUDr. Bronislavou Garajovou, advokátkou, so sídlom v Poltári, Železničná č. 291, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného zamestnancovi zo strany zamestnávateľa, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 21Cpr/1/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. februára 2018 sp. zn. 15CoPr/4/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca ma nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 2. júna 2017 č. k. 21Cpr/1/2016-233 rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 30. marca 2016 dané žalovaným ako zamestnávateľom žalobcovi ako zamestnancovi, ktoré mu bolo doručené dňa 30. marca 2016 je neplatné. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa v zákonnej lehote v zmysle § 77 Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. v platnom znení (ďalej aj „Zákonník práce“) dovolal neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru na súde z dôvodu, že neporušil pracovnú disciplínu tak, ako to kvalifikuje žalovaný, a že si žalovaný jeho obhajobu neoveril. Dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným bola skutočnosť, že žalobca porušil pracovnú disciplínu závažným spôsobom. Podľa názoru súdu žalovaný osvedčil, že riadne zistil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru v rozsahu svojich možností a oprávnení, že k uloženiu postihu za porušenie pracovnej disciplíny došlo na základe preverenia okolností prípadu a prejednávania so žalovaným. Súd skúmal aj otázku, či boli dané podmienky na rozviazanie pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 1 Zákonníka práce a dospel k záveru, vzhľadom k spôsobu porušenia pracovnej disciplíny, že v danom

prípade boli dôvody na skončenie pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. V súvislosti s obranou žalobcu, že sa v minulosti žiadnych porušení pracovnej disciplíny nedopustil súd aplikoval rozhodnutia R 190/1999, R 54/2000, R 66/2000. Jednou z podmienok skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je povinnosť vopred prerokovať okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce, kedy neprerokovanie sankcionuje zákon neplatnosťou skončenia pracovného pomeru. Súd mal za preukázané, že zástupcovia zamestnancov v Sociálnej komisii starostlivosti o členov a zamestnancov (ďalej aj „SOČ“), síce prerokovali okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu, ale bez doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľa a nemali k dispozícii ani písomné vyhotovenie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd preto konštatoval, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky okamžitého skončenia pracovného pomeru s prihliadnutím na ustanovenie § 74 Zákonníka práce. Účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov okamžité skončenie pracovného pomeru nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru alebo predložený návrh na skončenie pracovného pomeru obsahujú náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 Zákonníka práce. Pokiaľ došlo k prerokovaniu okamžitého skončenia pracovného pomeru bez vyššie uvedenej náležitosti, je prerokovanie zástupcami zamestnancov iba formálnym konaním, ktoré nesleduje ochranu zamestnancov tak, ako to vyplýva z § 74 Zákonníka práce. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd druhej inštancie“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 28. februára 2018 č. k. 15CoPr/4/2017-288 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa v odôvodnení obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia s doplnením ďalších dôvodov na zdôraznenie jeho správnosti. Odvolací súd zdôraznil, že účelom uloženia povinnosti zamestnávateľa prerokovať vopred so zástupcami zamestnancov okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa danú zamestnancovi je poskytnúť ochranu zamestnancovi pred prípadným zneužívaním postavenia zamestnávateľa, pričom upozornil na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 72/2006. V preskúmanom spore bolo na žalovanom, aby preukázal, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa zo dňa 30. marca 2016 bolo „vopred“ prerokované so zástupcami zamestnancov. Odvolací súd dodáva, že Zákonník práce síce nepredpisuje ako má prebiehať prerokovanie výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa so zástupcami zamestnancov, je však nevyhnutné, aby už v čase tohto prerokovania bol dôvod výpovede konkretizovaný dostatočne určito (viď R 47/2007) tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť. Súd druhej inštancie zdôraznil, že náležitosti skončenia pracovného pomeru musia byť dostatočne vymedzené buď v písomnej žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru, a pokiaľ zo strany zamestnávateľa ide len o ústnu žiadosť, musí byť predložený písomný návrh okamžitého skončenia pracovného pomeru. Účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa v zmysle § 74 Zákonníka práce nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou alebo okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa alebo priložený návrh na skončenie pracovného pomeru výpoveďou alebo okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, obsahujú náležitosti výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa v zmysle Zákonníka práce (R 47/2007), ako to obdobne uviedol Najvyšší súd SR aj v rozsudku sp. zn. 2 MCdo 21/2009 a sp. zn. 3 MCdo 14/2013. Vzhľadom na úspech žalovaného v spore, odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu aj vo výroku o náhrade trov konania vzhľadom na procesný úspech žalobcu v zmysle § 255 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolateľ má za to, že na to, aby boli naplnené účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov okamžité skončenie pracovného pomeru, v danom prípade žalobcu nebolo nevyhnutné, aby po ústnom dopyte - žiadosti štatutára žalovaného o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu smerom k zástupcom zamestnancov adresoval žalovaný zástupcom zamestnancov aj nejaký ďalší písomný prejav za situácie, ak samotná

žiadosť, resp. obsah prejavu vôle štatutára žalovaného k prerokovaniu obsahu okamžitého skončenia pracovného pomeru bola doplnená ústne dôvodmi a ostatnými náležitosťami tohto skončenia pracovného pomeru samotným štatutárom žalovaného na prerokovaní zasadnutia zástupcov zamestnancov o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 17/2008 uviedol, že Zákonník práce síce predpisuje ako má prebiehať prerokovanie výpovede zástupcom zamestnávateľov, je však nevyhnuté, aby už v čase tohto prerokovania bol dôvod výpovede konkretizovaný dostatočne určito (viď R 47/2007) tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí nejudikoval ako predpoklad spôsobu prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru zástupcami zamestnancov povinnosť zamestnávateľa, ktorý zvolí sprvu neformálnu žiadosť k prerokovaniu okamžitého skončenia pracovného pomeru smerom k zástupcom zamestnancov, aby následne návrh v danom prípade okamžité skončenie pracovného pomeru bolo prerokované takým spôsobom, ktorý vylučuje pochybnosti o tom, konkrétne aké okamžité skončenie pracovného pomeru a z akého dôvodu bolo neskôr dané zamestnancovi, s čím ale nespája požiadavku prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru s písomnou formou. Dovolateľ ďalej uvádza, že ak súdna prax kladie požiadavku, aby okamžité skončenie pracovného pomeru bolo prerokované zástupcami zamestnancov spôsobom vylučujúcim pochybnosti ohľadne náležitého skončenia pracovného pomeru a zamestnávateľ zvolí vzhľadom na okolnosti prípadu oboznámenie zástupcov zamestnancov s okamžitým skončením pracovného pomeru len neformálnym vyrozumením, keď pritom na prerokovaní zástupcov zamestnancov uvedie, z akého titulu mieni ukončiť žalovaný pracovný pomer so zamestnancom - okamžitým skončením pracovného pomeru a ozrejní skutkový stav (vylúčenie peňažných prostriedkov od zamestnávateľa) s odkazom na zákonný dôvod (porušenie pracovnej disciplíny) a u zamestnancov nevzniknú žiadne pochybnosti o zameniteľnosti titulu skončenia pracovného pomeru, skutkových a zákonných dôvodoch, tak nie je namieste sankcionovať takýto postup za situácie, že žalobca preukázateľne naplnil dôvod porušenia pracovnej disciplíny. Dovolateľ má za to, že ak samotný štatutár žalovaného ako zástupca zamestnávateľa inicioval zástupcom zamestnancov neformálnu (ústnu) žiadosť o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom a následne sa prerokovania na zasadnutí zástupcov zamestnancov zúčastnil a hoc nepredložil písomný návrh okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom, ale ústnou formou oboznámil na takomto zasadnutí zástupcov zamestnancov so všetkými náležitosťami okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa ustanovenia § 68 ods. 1 Zákonníka práce u žalobcu (bez pochybností u nich vzniknutých), nemožno to považovať za nesplnenie hmotnoprávnej podmienky skončenia pracovného pomeru, či tvrdiť, že v spore strán tieto účinky splnenia povinností zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov okamžité skončenie pracovného pomeru nenastali. V danom prípade ide o situáciu, ktorá nebola riešená v súdnej praxi a s právnym názorom odvolacieho súdu sa dovolateľ nestotožňuje, lebo právne posúdenie odvolacím súdom nereflektuje skutkovú situáciu v spore strán, nakoľko ani rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré odvolací súd odkazuje, takúto neštandardnú situáciu neriešia. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmenil napadnutý rozsudok a žalobu žalobcu zamietol a priznal žalovanej strane náhradu trov konania.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s dovolaním a v dovolaní uvedenú argumentáciu nepovažuje za spôsobilú privodiť žalovaným navrhované zrušenie napadnutého rozsudku a ani prípadnú zmenu napadnutého rozhodnutia. Podľa neho neexistuje prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhol, aby najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie naďalej (tak ako v režime O.s.p.) nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7

Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo naopak nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016 a 5 Cdo 255/2014).

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu dovolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu dovolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia dovolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V danom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania odvodil z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, právna otázka, ktorá ešte nebola vyriešená v praxi dovolacieho súdu z obsahu dovolania ale nevyplýva.

9. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie dovolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, o d vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako dovolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

12. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil dovolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu a či sa pri jej riešení dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú dovolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie dovolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí dovolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi

posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, resp. aj dôvodnosť dovolania.

14. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od právnej úpravy v zmysle O.s.p., keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom musí uviesť svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

15. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Tiež v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

16. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že z obsahu dovolania nevyplýva konkrétne, ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou, dovolacím súdom ale dosiaľ neriešenou) bola podľa jeho názoru založená prípustnosť ním podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Nie je povinnosťou dovolacieho súdu, aby si právnu otázku, ktorá mala byť riešená odvolacím súdom nesprávne, mal vyvodzovať sám. Naopak jej riadne vymedzenie, t. j. jasné formulovanie, je povinnosťou strany, ktorá je v dovolacom konaní povinne zastúpená advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom. Jasne formulovaná právna otázka má v prvom rade naznačiť riešenie daného prípadu požadované stranou a v druhom rade potom jej znenie predstavuje všeobecný právny záver aplikovateľný v obdobných prípadoch v budúcnosti. Z obsahu dovolania vyplýva popis skutkových tvrdení dovolateľa opierajúc sa o predložené dôkazy. Dovolateľ poukazuje na významné skutočnosti, právnu úpravu v rozhodnom čase a výhrady voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý podľa neho z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávny právny záver o nesplnení zákonných podmienok pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, pretože naopak podľa neho boli v danej veci naplnené všetky zákonom vyžadované predpoklady pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom. Podľa dovolacieho súdu záver odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) o tom, že žalovaný nesplnil všetky náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom a na tom základe určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným (zamestnávateľom) žalobcovi (zamestnancovi) je neplatné, bolo výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností

prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy nižšej inštancie viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Pokiaľ dovolateľ s týmto rozhodnutím nesúhlasí, ide podľa názoru dovolacieho súdu o polemiku dovolateľa s právnym názorom odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k posúdeniu splnenia predpokladov okamžitého skončenia pracovného pomeru, čo významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Zhrnúc uvedené dovolací súd uvádza, že žalobca v dovolaní zákonným spôsobom nevymedzil právnú otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie veci. Bez uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalovaného absentuje zákonom požadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

18. Dovolací súd napokon zdôrazňuje, že nesprávne zistenie skutkového stavu nie je podľa CSP dovolacím dôvodom. Dovolací súd nie je oprávnený ani prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových), preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd odmietol jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.